

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúceho vo K., zastúpeného JUDr. Vlastimilom Klepáčom, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova č. 16, proti žalovanému **1/ P.. J.**, bytom K. 18, zastúpenému JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou v Košiciach, Škultétyho č. 3, **2/ J.**, bytom K., **o uloženie povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 1340/1998, o dovolaní žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. júna 2012 sp. zn. 3 Co 348/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I na návrh žalovaných uznesením z 29. júla 2009, č. k. 20 C 1340/1998-154 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 151/2009 o určenie absolútnej neplatnosti listiny, ktorú žalobca predložil v prejednávanej veci ako dôkaz na osvedčenie svojho právneho nároku, povinnosti žalovaných uzavrieť s ním kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností (ďalej len „24 C 151/2009“). Podľa názoru súdu prvého stupňa sa v konaní 24 C 151/2009 rieši otázka významná pre rozhodnutie v prejednávanej veci, z ktorého dôvodu je potrebné konanie prerušiť. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Krajský súd v Košiciach uznesením z 19. júna 2012, sp. zn. 3 Co 348/2011 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalovaných na prerušenie konania zamietol. Bol toho právneho názoru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/

O.s.p. Uviedol, že § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to je prerušenie, ktoré nie je nevyhnutné pre procesný postup súdu v konaní. Súd je povinný urobiť najskôr iné vhodné opatrenie dostupnými procesnými prostriedkami a iba v prípade, ak tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom je tu zásada hospodárnosti konania a prerušenie konania predstavuje skôr výnimku ako pravidlo. Podľa názoru odvolacieho súdu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. upravuje situáciu, ak existuje predbežná otázka, ktorú si súd pre svoje rozhodnutie môže posúdiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Pritom nie je vylúčené, aby o takejto otázke rozhodoval aj súd. Nejedná sa však o prípady uvedené v § 135 ods. 1 O.s.p., kedy je súd viazaný rozhodnutím iného orgánu, keď je daná právomoc iného orgánu než súdu na rozhodnutie o určitej otázke ako otázke predbežnej, o ktorej prebieha iné konanie a s ohľadom na hospodárnosť konania je vhodné konanie prerušiť do rozhodnutia o takejto predbežnej otázke. Keď v danej veci má byť dôvodom na prerušenie konania o uloženie povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľností iné prebiehajúce konanie o neplatnosť listiny, ktorú žalobca uvádza ako jeden z dôkazov pre osvedčenie svojho nároku, otázka platnosti tejto listiny je otázkou predbežnou, ktorú konajúci súd nielenže je oprávnený riešiť, ale je povinný ju vyriešiť a zaoberať sa ňou v rámci procesného dokazovania a procesu hodnotenia dôkazov v sporovom konaní.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie žalovaní. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že preruší konanie. Dôvody dovolania videli dovolatelia v odňatí možnosti konať pred súdom, keď odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, z ktorého dôvodu je tak rozhodnutie odvolacieho súdu podľa ich názoru nepreskúmateľné (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) a v nesprávnom právnom posúdení návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu dovolatelia vytýkali, že sa pri rozhodovaní neriadil záväzným právnym názorom dovolacieho súdu, vysloveným v jeho rozhodnutí, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť. V ďalšom dovolatelia v dovolaní venovali značnú časť skutkovým okolnostiam týkajúcich sa veci samej a zdôvodneniu ich naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/ O.s.p. v konaní 24 C 151/2009. Odvolaciemu súdu tiež vytýkali, že opakovane vyhovel námietkam žalobcu a zamietol ich návrh na určenie absolútnej neplatnosti listiny, predloženej žalobcom na osvedčenie ním uplatneného nároku, čím opakovane zamedzil tomu, aby boli riadne preskúmané a vyhodnotené všetky listinné

a iné dôkazy, ktoré mali pre rozhodnutie mimoriadny právny význam. V dovolaní tiež uviedli, že boli porušené ich práva garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu toto navrhol odmietnuť ako procesne neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Jeho úpravou v občianskom súdnom konaní je dotknutý princíp nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, preto prípustnosť dovolania proti tomuto rozhodnutiu bolo potrebné skúmať podľa § 237 O.s.p. a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. O takéto rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci ide, preto je daná prípustnosť dovolania podľa tohto zákonného ustanovenia.

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami len vtedy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu

(rozsudku alebo uzneseníu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolatelia nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolatelia namietajú, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V preskúmvanej veci odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak,

že návrh žalovaných na prerušenie konania zamietol. Dovolatelia namietali nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 169 ods. 2 vety druhej O.s.p., uznesenie o prerušení konania, uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a uznesenie, ktorým súd priznal účastníkovi sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, musí vždy obsahovať odôvodnenie.

Podľa § 170 ods. 3 O.s.p., uznesenie o prerušení konania sa nepovažuje za uznesenie o vedení konania.

Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd postupoval v súlade s týmito vyššie uvedenými ustanoveniami O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu (s prihliadnutím, že nejde o rozhodnutie formou rozsudku, ale procesné rozhodnutie formou uznesenia) obsahuje všetky náležitosti, ktoré procesné rozhodnutie musí obsahovať. Odvolací súd v rozhodnutí uviedol, čoho sa domáhali žalovaní návrhom (prerušenia konania do právoplatného skončenia konania v inej veci) a z akého dôvodu (prebieha iné konanie o určenie absolútnej neplatnosti listiny, ktorú žalobca predložil ako dôkaz v prejednávanej veci na osvedčenie svojho právneho nároku o povinnostiach žalovaných uzavrieť s ním kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľností); ako rozhodol súd prvého stupňa a z akých dôvodov; z akých dôvodov podala odvolanie protistrana; ako sa k odvolaniu vyjadrili žalovaní; ako vec

skutkovo a právne posúdil. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak obsahuje všetky náležitosti predmetného procesného rozhodnutia.

Pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia splňa, nie je daný dôvod dovolania spočívajúci v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolatelia ďalej namietali, že odvolací súd sa neriadil právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v rozhodnutí, ktorým zrušil predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu. Po preskúmaní dovolací súd konštatuje, že ani táto námietka dovolateľov nie je opodstatnená. Dovolací súd totiž predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil z dôvodu nepreskúmateľnosti, keď odvolací súd svoje rozhodnutie oprel o iné ustanovenie O.s.p. ako súd prvého stupňa, pričom vôbec nezdôvodnil, prečo vec posúdil podľa iného zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho takéto rozhodnutie odvolacieho súdu považoval dovolací súd za prekvapivé a pre neexistenciu dôvodov za nepreskúmateľné. V dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu však odvolací súd tento nedostatok odstránil, keď vec posúdil rovnako ako súd prvého stupňa podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a jeho aplikáciu v danej veci a zároveň aj právny záver odôvodnil.

K tvrdeniu žalovaných, že boli porušené ich Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantované práva (keď súd nekonal nestranne, nezaujato, bez zbytočných prietáhov, v primeranej lehote, keď žalovaným včas nedoručil zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu), dovolací súd uvádza, že i keby boli dôvodné (dovolací súd sa ale ich dôvodnosťou nezaoberal), takéto porušenia nie sú predmetom dovolacieho prieskumu Najvyšším súdom Slovenskej republiky (v dovolacom konaní môžu byť dovolacími dôvodmi len dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.), a preto sa nimi Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol zaoberať.

K ďalším námietkam dovolateľov – nevykonaniu riadneho hodnotenia dôkazov dovolacím súdom, neskúmaniu dôkazov a ku všetkým skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa veci samej, dovolací súd uvádza, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodoval o procesnom návrhu žalovaných prerušiť konanie z dôvodu, že prebieha iné konanie, v ktorom sa má riešiť otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. V konaní o takomto procesnom návrhu sa súd zaoberá iba otázkou, či ide o otázku, ktorá

môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a teda či je potrebné z tohto dôvodu konanie prerušiť. V konaní o návrhu na prerušenie konania však nehodnotí dôkazy týkajúce sa veci samej (vrátane skúmania platnosti právnych úkonov). Ich hodnotením jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti sa súd vysporiadava až v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Existencia tejto vady nebola dovolateľmi namietaná, ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolatelia nakoniec namietali, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V ďalšom sa dovolací súd zameril na posúdenie danosti tohto dovolacieho dôvodu.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

V danej veci bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa tak, že návrh na prerušenie konania zamietol.

Podľa § 109 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p., súd konanie preruší, ak a/ účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie; b/ rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska; c/ rozhodol, že požiadá Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa § 109 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak a/ sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy; b/ zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom; c/ prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V danej veci žalovaní podali návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania 24 C 151/2009 z toho dôvodu, že v tomto konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a to určenie absolútnej neplatnosti listiny, ktorú žalobca predložil súdu ako dôkaz na osvedčenie svojho právneho nároku, povinnosti žalovaných uzavrieť s ním kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností.

Vzhľadom na dôvod uvedeného návrhu na prerušenie konania, v danej veci nejde prípad, kedy je súd povinný podľa § 109 ods. 1 O.s.p. konanie prerušiť. Nejde totiž o prípad, keď účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom; nejde ani o rozhodnutie, ktoré závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní súd oprávnený riešiť (na ktorej posúdenie by bol príslušný iný orgán ako súd, ktorého rozhodnutím by bol súd viazaný); ani pred rozhodnutím vo veci nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; ani nerozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. V danej veci nejde ani o prípad, kedy súd môže podľa § 109 ods. 2 O.s.p. konanie prerušiť, ak neurobí iné vhodné opatrenia, to je, že by sa niektorí z účastníkov nemohol zúčastniť konania pre prekážku trvalejšej povahy, alebo preto, že jeho pobyt nie je známy; ani o prípad, že by zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom; ani o prípad, že by prebiehalo konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo že by súd dal na takéto konanie podnet.

V danej veci ide totiž o prípad, keď súd pre rozhodnutie o povinnosti žalovaných uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností, musí vyriešiť predbežne viaceré otázky, vrátane otázky (ne)platnosti namietanej listiny. Súd si musí (okrem napr. otázky, či žalovaní sú povinní vstúpiť do postavenia svojej právnej predchodkyne a uzavrieť so žalobcom zmluvu o prevode nehnuteľností z dôvodu preukazovaného dojednanja s ich právnou predchodkyňou), vyriešiť najskôr (predbežne, resp. prejudiciálne) otázku,

či namietaná listina (nie) je (ne)platným právnym úkonom, a to absolútne neplatným, resp. na základe námietok účastníkov relatívne neplatným. Takúto predbežnú otázku je súd jednak oprávnený, jednak povinný riešiť pred rozhodnutím o návrhu na uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode nehnuteľností. Pokiaľ ide o prípad ako v danej veci, že si súd sám môže posúdiť prejudiciálne otázku (ne)platnosti listiny, nie je dôvod na prerušenie konania do právoplatného skončenia iného, neskôr začatého konania o návrhu na určenie neplatnosti predmetnej listiny. Jednak v neskôr začatom konaní o určovacej žalobe podľa § 80 písm. c/ O.s.p. nebude už daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko takýto naliehavý právny záujem je daný predovšetkým vtedy, ak takéto určenie môže predísť žalobe na plnenie podľa § 80 písm. b/ O.s.p. V danej veci však konanie o žalobe na uloženie povinnosti na podklade predmetnej listiny už prebieha, začalo skôr. Pretože požadované určenie neplatnosti listiny v konaní 24 C 151/2009 má charakter len prejudiciálnej otázky k už prebiehajúcemu sporu medzi účastníkmi o uloženie povinnosti (ktoré konanie navrhli žalovaní prerušiť), nebude daný naliehavý právny záujem na takomto určení v neskôr začatom konaní o určovacej žalobe. Na druhej strane, predpokladom uloženia povinnosti v predmetnej veci podľa § 80 písm. b/ O.s.p. bude aj vyriešenie otázky (ne)platnosti listiny. Právoplatným rozhodnutím súdu o povinnosti plniť bude potom prejudiciálne vyriešená aj otázka (ne)platnosti listiny, z ktorej povinnosť žalovaných plniť žalobca odvodzuje, bez ohľadu na skutočnosť, že toto posúdenie nebude obsiahnuté vo výroku rozhodnutia. Žaloba na plnenie tak v prejednávanej veci, rovnako ako v iných takýchto prípadoch konzumuje žalobu určovaciu, naopak to však neplatí. Z toho vyplýva, že začatie konania o určovacej žalobe netvorí prekážku neskôr začatého konania pre žalobu na plnenie. Opačný prípad, teda ak sa podá najskôr žaloba na plnenie, táto tvorí prekážku už začatého konania pre určovaciu žalobu, pretože záväzné rozhodnutie súdu o povinnosti plniť konzumuje i prejudiciálnu otázku určenia platnosti či neplatnosti listiny, ktorej platnosť je predpokladom plnenia v konaní o uloženie povinnosti.

Na základe uvedeného, keď súd je v danej veci oprávnený i povinný si predmetnú prejudiciálnu otázku týkajúcu sa platnosti listiny posúdiť sám, odvolací súd správne vo výroku svojho rozhodnutia rozhodol, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Navyše dovolaciemu súdu je z jeho činnosti známe, že konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 151/2009 bolo prerušené rozhodnutím Okresného súdu Košice I z 15. októbra 2012, právoplatného 21. novembra 2012.

So zreteľom na vyššie uvedené, keď dovolatelia napadli dovolaním vecne správne rozhodnutie odvolacieho súdu, v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.) Žalobca však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodal, preto mu táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová